

Van: news@blokbuster.be
Aan: blok-buster@yahoogroups.com
Datum: 12/20/2010 10:59 AM
Onderwerp: [blok-buster] Blokbuster Nieuwsbrief nr. 151. 20.12.2010

Blokbuster Nieuwsbrief 20 december 2010

- > NSV en KASPER erkend aan Gentse unief - verzet gaat verder!
- > Asielbeleid: pak de echte profiteurs aan
- > Debie scoort owngoal
- > Recensie: Max De Vries, partizaan voor het leven
- > Theorie. Italië 1920. Toen de arbeiders de fabrieken bezet hielden
- > Kort

Onze website: <http://www.blokbuster.be>

Gentse unief. NSV en KASPER erkend, antifascistische strijd meer dan nodig

Exact een jaar na de vorige erkenning van de NSV (Nationalistische Studenten Vereniging) aan de Gentse Universiteit, werd deze neo-fascistische studentenclub opnieuw met een nipte meerderheid door het PFK (Politiek en Filosofisch Konvent) erkend. Deze keer wordt ze in haar erkenning vergezeld door KASPER, een bizarre en elitaire club met een evenzeer bruine rand. Door hun erkenning afgelopen vrijdag kunnen deze organisaties (voorlopig) gebruik maken van subsidies en lokalen van de universiteit.

Liberalen en christen-democraten stemmen voor extreem-rechts

De stemming op de vergadering van het PFK, de overkoepelende organisatie van politieke en filosofische studentenorganisaties, was telkens nipt. Er werd met zes stemmen voor gestemd, terwijl vijf organisaties tegen stemden. De meerderheid voor de erkenning kwam er door de expliciete steun van de liberale en christen-democratische studenten. Die voerden het argument van de "vrije mening" aan, maar ze stelden evenzeer dat bewijzen van geweld of racisme op zich niet volstaan. Er werd zonder enige uitleg aan toegevoegd dat "extreem-links" even erg is.

Een aantal organisaties, zoals de vrijzinnigen of de Europese studenten van JEF en Minos, beweren een "neutrale" positie in te nemen. Maar door ofwel voor te stemmen ofwel de vergadering te verlaten om niet te moeten stemmen, wordt de erkenning mee mogelijk gemaakt. Door het verdwijnen van een aantal kleinere linkse organisaties is er voortaan een rechtse meerderheid. De liberale studenten gaven overigens impliciet toe dat een puur legalistische benadering ook een erkenning van Blood&Honour mogelijk maakt. Als dit achteraf tot geweld leidt, zullen de liberalen het uiteraard niet geweten hebben.

De Actief Linkse Studenten verzetten zich samen met andere linkse verenigingen al jarenlang tegen de erkenning van NSV en co. Het argument dat een erkenning zou leiden tot een braver en "beschaafder" NSV gaat helemaal niet op. In Antwerpen is NSV erkend en waren er verschillende gewelddaden. Er werd met WC-papier naar sans-papiers gegooid, een ALS-vergadering werd fysiek bestormd,... In Leuven organiseerde de NSV na haar erkenning een herdenking van de Oostfrontstrijders die met de nazi's gingen vechten tegen de Russen. Een erkenning zorgt voor het legitimeren van extreem-rechts. Dat zorgt ervoor dat hun vertrouwen kan toenemen en er een klimaat ontstaat waarin onder de mom van vrije meningsuiting vrijgeleide wordt gegeven aan het gewelddadig opleggen van een praktijk die in het verleden haar criminele aard heeft aangevoeld.

KASPER is behoorlijk nieuw en staat voor Katholiek, Solidaristisch, Partij-onafhankelijk, Elitevormend en Rede. Voor velen zal deze zelfverklaarde elitaire club als bizar en grappig overkomen. Zo eist ze van aspirant-leden om een minimum te halen op vlak van studieresultaten. Haar credo is 'noch links, noch rechts', maar de conservatieve en discriminerende standpunten vallen gemakkelijk op haar website terug te vinden. In april komt Aartsbisschop Léonard spreken voor deze vereniging. Uiteraard zijn holebi's niet welkom bij deze club, maar dat kon de meerderheid van PFK-verenigingen niet deren. Integendeel, er werd voor gezorgd dat de discriminerende standpunten van deze club een officieel forum krijgen aan de Gentse universiteit.

Verzet blijft nodig

Vroeger maakte de NSV geen schijn van kans in het Gentse PFK. Enerzijds wegens de progressieve meerderheid, en anderzijds omdat er vooraf uitgebreid onder de verschillende organisaties werd gediscussieerd. Dit veranderde enigszins nadat de Blandijn in oktober 2008 door de progressieve organisaties werd bezet, nadat de UGent van de rechter in kortgeding verplicht toestemming had moeten geven aan de NSV om een debat met o.a. Dewinter te organiseren.

De 'rechtse' organisaties hebben sindsdien het standpunt van 'vrije meningsuiting' als argument voor erkenning zeer duidelijk kenbaar gemaakt. Volgens liberalen, christen-democraten, vrijzinnigen en andere strekkingen zou duidelijk bewijs dat de NSV of een andere extreemrechtse organisatie de statuten van de universiteit schendt, voldoende zijn om deze niet te erkennen.

Deze bewijzen kwamen tot op vandaag weinig aan bod in het PFK, maar werden achteraf vaak wel in de Sociale Raad, Raad van Bestuur en het Bestuurscollege, die de erkenning moeten bevestigen, voorgelegd. Gisteren gebeurde dit ook in het PFK zelf, mét fotomateriaal. De liberale studenten gingen echter zo ver om te stellen dat dergelijk bewijsmateriaal niet langer een argument is, vermits de 'extreemlinkse' verenigingen 'even erg' zouden zijn. Wat daarmee precies wordt bedoeld, is niet meteen duidelijk. Het maakt wel duidelijk dat de burgerlijke krachten, zelfs als ze niet direct belang hebben bij extreem-rechtse overwinningen, wel kant weten te kiezen als er een polarisering optreedt.

Het Vlaams Belang mag dan al heel wat stemmen verloren zijn aan onder meer N-VA, de dreiging blijft reëel. Een verkiezingsnederlaag kan ruimte bieden aan radicalere kleinere groepen. Dat is vaak een beperkt fenomeen, maar het gevaar ervan (figuurlijk, maar ook letterlijk) mag niet worden onderschat. We mogen niet toelaten dat zij zich de straat kunnen toe-eigenen tijdens de NSV-betoging begin maart in Gent.

Verzet blijft noodzakelijk en uiteindelijk zijn mobilisaties op straat van doorslaggevend belang. Begin maart vindt in Gent de jaarlijkse anti-NSV betoging plaats. Deze betoging zal ook een betoging tegen de erkenning van extreem-rechts aan de universiteit zijn. Met een vreedzame betoging wordt ingegaan tegen racisme en haat. Tegen de achtergrond van de economische crisis en de toename van de tekorten (werkloosheid, armoede,...) is er een zeker potentieel voor verdeelende opvattingen zoals racisme, seksisme en homofobie. Die bieden evenwel geen antwoord op de gevolgen van de crisis. Daarvoor is er nood aan een sociaal programma dat ons verenigt in de strijd tegen het kapitalisme. Dat is waarom wij slogans als "Jobs, geen racisme" centraal stellen.

Help de ALS om nu al de campagne voor de betoging in maart aan te vatten en de strijd tegen extreem-rechts te versterken. We willen net als vorige jaren mobiliseren om met een grote betoging aan te tonen wat de studenten over extreem-rechts denken. We willen er tegelijk gebruik van maken om de discussie aan te gaan over alternatieven op een systeem dat leidt tot tekorten, werkloosheid, armoede, miserie,... Alles wat ons verdeelt, verzwakt ons. Jobs, geen racisme. No pasaran!

Marc

Asiel- en migratie. Een oplossing is enkel mogelijk als we de echte profiteurs aanpakken!

De winter is in het land en op dit moment leven zo'n 6000 asielzoekers gewoon op straat. Dit is geen nieuwe situatie, vorig jaar moest Leterme al het failliet van het (feitelijke non-) beleid toegeven met zijn oproep tot liefdadigheid naar particulieren – toen al sliepen zelfs gezinnen met baby's in de vrieskou in stations. En toch moeten er nu in spoedtempo duizenden (tijdelijke) opvangplaatsen worden gecreëerd.

Veel aandacht ging in de pers naar de politieke blokkeringen in dit dossier, waarbij de voorkeur ging naar het aspect van communautaire verdeeldheid. De Franstalige partijen zouden een veel "linkser" beleid verdedigen, de Vlaamse pleiten daarentegen voor een strikter beleid. Fundamenteel echter heeft geen enkele van die partijen een oplossing teweeggebracht in de vorige decennia, terwijl de migratie- en asielproblematiek in omvang toenam, en hebben ze ook geen oplossing in petto voor de toekomst. Er zijn uiteraard verschillen tussen de partijen, waarbij partijen als PS en de groenen meer nadruk leggen op de noodzaak aan een sociale benadering en partijen als de liberalen, CD&V, NVA maar ook SP.a, meer nadruk leggen op de noodzaak van een striktere asielprocedure, aanpak van "misbruiken", strengere regels voor gezinshereniging.

Maar geen van de partijen spreekt zich uit over hoe we in de samenleving opnieuw een draagvlak zullen creëren – met een degelijke job, betaalbare huisvesting, openbare diensten, noodzakelijke (gezondheids)zorg... voor iedereen – om de mensen die hier op allerlei mogelijke manieren terecht komen, evenals de rest van de bevolking, een degelijk leven te bieden. Asielzoekers mogen niet werken, maar mogen ook geen financiële steun meer krijgen. Dat laatste is nu opnieuw gedeeltelijk en op sommige plaatsen opgeheven omdat de staat niet in staat is de nodige opvang te bieden. Net als "illegale" migranten (wegteren in de miserie die door het kapitalisme in enorme delen van de wereld werd gecreëerd, is immers geen "legale" reden voor een asielaanvraag) zijn ze door de hier geldende regels gem. akkelijke prooi voor malafide bedrijven die liever met spotgoedkope illegale of semilegale arbeiders werken of voor huisjesmelkers.

"Legale" migranten en zelfs in België geboren en opgegroeide jongeren uit migrantengemeenschappen worden dat trouwens ook meer en meer naarmate de werkloosheid torenhoog is geworden en discriminatie dan ook genadeloos toeslaat. Het nieuwe debat dat ontstond na de uitspraken van Merkel en Leterme (over het mislukken van de "multiculturele samenleving" en de "integratie") of dat volgde op het eindrapport van de "Rondetafels van de Interculturaliteit", toont opnieuw dat als men praat over die bevolkingsgroep, dat steeds in termen van de culturele verschillen is. Het is door die "culturele verschillen", zo wil men ons aanpraten, dat ze o.a. niet slagen op school, geen werk vinden, vaker in de gevangenis belanden en meestal hardere straffen krijgen dan "autochtone" Belgen, . . . Als men het heeft over de sociale achtergrond, dan is men zagezegd voor een "pamperpolitiek". En zo danst men om de vaststelling heen dat als de Belgische autoriteiten als eens discussiëren over de migranten en beslissingen maken, dat meestal iets als het verbod op de hoofddoek op school is. Nooit iets dat de torenhoge werkloosheid onder jongeren uit de migrantengemeenschappen probeert op te lossen of bijvoorbeeld voldoende middelen voor het onderwijs opdat minder jongeren gewoon "gedropt" zouden worden.

Nieuwe opvangplaatsen zullen duizenden gezinnen onderdak bieden en moeten er zo snel mogelijk komen, maar ze zullen bij gebrek aan een algemeen sociaal beleid – waarbij onderwijs, gezondheids- en andere zorg, openbare diensten, sociale zekerheid,... ervoor zorgen dat iedereen een menswaardig bestaan kan hebben – ook opnieuw tot spanningen leiden. Zo'n 15% van de bevolking in dit land is arm. Het is dit arme deel dat de grootste moeite heeft om een goede school te vinden, een betaalbare woning, die medische zorgen moet uitstellen,...

Als een deel van de bevolking ervan overtuigd is dat het sociale beleid is afgebouwd omdat we er met teveel mensen gebruik van maken en de strijd zien als een strijd tussen de armen over wie van de beschikbare middelen gebruik moet maken, is dat vooral omdat geen enkele partij spreekt over de reële reden waarom het sociale beleid de laatste 30 jaar alleen nog afbouw heeft gekend: de steeds verder gaande afroming van de door de werkende bevolking geproduceerde rijkdom om de winsten omhoog te stuwen.

De arbeidersbeweging moet haar eigen standpunt innemen en de hypocrisie aanklagen van zogenaamde "goeddoeners", vooral bij de sociaaldemocratie en de groenen, in mindere mate ook in de christendemocratie te vinden, die wel een "sociaal beleid" verdedigen maar geen woord spreken over waar de middelen vandaan moeten komen – als er bespaard wordt in het onderwijs, huisvestingsbeleid, openbare diensten zijn ze er meestal als de kippen bij om die goed te keuren. We moeten uiteraard ook afstand nemen van de openlijk rechtse partijen die aan migranten regels willen opleggen die ze grondwettelijk niet aan de eigen bevolking mogen opleggen: het recht van een gezin om samen te leven en de vrije partnerkeuze zijn daar maar enkele voorbeelden van.

Feit is dat het kapitalisme, dat wereldwijd in crisis is, de migratiestromen constant aanwakkert. Een mens zou geen mens zijn indien hij/zij niet zou proberen te overleven en kansen te zoeken waarmee ze de toekomst van hun kinderen en vaak ook hun ouders kunnen veiligstellen. De immense armoede, de voedseltekorten die worden aangewakkerd door speculatie van kapitaalbezitters die enkel winsten op korte termijn op oog hebben,... kunnen niet anders dat dit effect hebben. Als er veel Oost-Europese asielzoekers en migranten zijn, heeft dat alles te maken met het feit dat de herinvoering van het kapitalisme de problemen van de brede bevolking daar niet heeft opgelost, maar ze enorm heeft doen toenemen.

Maar de Belgische arbeidersbeweging moet die crisis niet ondergaan. Als we dat doen, gaat de neerwaartse spiraal steeds dieper in de levensstandaard van alle arbeiders snijden. Een voorbeeld dat de weg vooruit aantoon, is de actie van de Belgische Transportarbeidersbond (BTB-ABVV) op 9 november. Hun eis is de gelijkschakeling van de loon-er arbeidersvoorwaarden van alle chauffeurs die op Belgische wegen rijden.

Zo willen ze niet alleen de onmenselijke (en in het verkeer onveilige) werkomstandigheden van Oost-Europese vrachtwagenchauffeurs aan de kaak stellen, maar ook hun eigen patronaat die via het creëren van postbusbedrijven die chauffeurs aannemen, terwijl de Belgische chauffeurs op tijdelijke werkloosheid worden geparkeerd. België is een arm land als je naar de staatsschuld kijkt, maar het is een land met een minderheid van zeer rijke mensen, die bovendien steeds rijker zijn geworden in een periode waarin de armoede enkel toenam. Het is ook een land waar de bedrijven enorme winsten maken, o.a. door in de laatste 30 jaar steeds minder bijdragen te betalen voor de sociale zekerheid en steeds minder belastingen. Indien we dat niet in vraag stellen, blijft er niets anders dan ons neer te leggen bij het bestaan van verschillende onder klassen.

Linkse socialisten willen meer dan liefdadigheid. We willen de neerwaartse spiraal stoppen. Door internationale solidariteit te bieden aan de strijd die in andere landen en werelddelen wordt gevoerd om een sociaal bloedbad te voorkomen in naam van het redden van banken en het verzekeren van de winsten. Door in verzet te gaan tegen hoe de patronen de zwakke positie van migranten en asielzoekers misbruiken om over goedkope arbeidskrachten beschikken, door o.a. te verzekeren dat die mensen niet door een asociaal beleid gedwongen worden om zich zo te laten misbruiken. Door een offensieve strijd te voeren voor een echt sociaal beleid, waarbij de enorme rijkdom die door de arbeiders in België wordt geproduceerd ook echt wordt ingezet voor de bevrediging van de behoeften van de meerderheid van de bevolking, waarbij de kleine minderheid van huidige machthebbers van haar macht moet beroofd worden.

Anja Deschoemacker

Debie scoort owngoal. Malaise in VB houdt aan

Bart Debie wordt uit het Vlaams Belang gezet. Eerder moest de man weg bij de Antwerpse politie. Veiligheidshalve lijkt hij nu maar een eigen zaak te beginnen met zijn (nieuwe) vrouw die eveneens uit het VB is gezet. Debie werd aan de kant gezet nadat hij een owngoal scoorde. Valkeniers kreeg groen licht van Dewinter om eens krachtadig op te treden.

De malaise in het Vlaams Belang houdt aan. Ook nadat Morel uit de partij is gestapt, blijft ze de gemoederen in VB-kringen ophitsen. Voormalig voorzitter Vanhecke zit op een doodlopend zijspoor in de partij omdat hij Morel bleef verdedigen, ook toen ze uit de gratie van de echte partijleider (Dewinter) was gevallen. Omwille van zijn positie in het verleden en door de mediacampagne van Morel omtrent haar ziekte blijft de positie van Morel bijzonder gevoelig in het VB.

De spanningen tussen Morel/Vanhecke en de fractie rond Dewinter waren de afgelopen maanden hoog opgelopen. Morel kreeg niet langer een kiesbare plaats, Vanhecke haalde hard uit naar de "Antwerpse gemeenteraadsfractie" en vanuit de hoek van Dewinter kwamen er smalende opmerkingen over Morel. De afgelopen maanden bleef Morel sterk aanwezig in de media, maar zelden om politieke redenen.

Voormalig politiecommissaris Debie was destijds aangetrokken door Dewinter en maakte zich op voor een snelle carrière in de partij. Bij de politie stond Debie al gekend voor zijn harde aanpak en zijn VB-sympathie. Dat vertaalde zich in buitensporig geweld en racisme bij arrestaties. Vandaar kwam zijn bijnaam "Bart Penalty", de man trapt er niet naast, zeker niet als er een migrant kon aangepakt worden. Daarvoor werd Debie in 2007 veroordeeld waardoor zijn publieke carrière in het gedrang kwam. In 2008 werd hij ook in beroep veroordeeld. Dewinter viste Debie op als perswoordvoerder en medewerker. Vanuit die functie organiseerde Debie onder meer de contacten met Duitse medestanders, hij trok recent nog met Dewinter naar Berlijn als eregasten op een bijeenkomst van Pro Deutschland.

Opvallend is dat Debie nu zo snel aan de deur wordt gezet. Het was niet de eerste keer dat een Dewinter-getrouwe de draak stak met Morel – ook al ontkent Debie dat zijn Facebook-bericht daar betrekking op had – en het was ook niet de eerste keer dat Debie dit deed. Toen Morel hervallen was aan kanker, meldde Debie "It's a beautiful day". Nu bekend werd dat Morel wellicht in een terminale fase is beland, wist Debie te zeggen: "Zet de champagne maar koud". Dat getuigt van weinig medeleven, maar viel dan wat anders te verwachten in een partij waar racisme en haat een vertrekpunt zijn? Het meest opvallende element aan het ontslag van Debie is de snelheid waarmee dit gebeurde en het feit dat Dewinter dus een trouwe aanhanger heeft laten vallen.

VB-voorzitter Valkeniers zou nooit een dergelijke beslissing nemen indien Dewinter er zich niet akkoord mee had verklaard. Voor zijn voorzittersfunctie is Valkeniers immers afhankelijk van de groep rond Dewinter. Die doet er tegenwoordig alles aan om in de media te komen, de ene anti-islam campagne volgt de andere op. Als er enige aandacht kan zijn voor een voorstel van een partijgenoot om een apart loket voor autochtonen te installeren in Antwerpen, komt Dewinter de persconferentie kapen met een toespraak over wat hij zelf op zijn spiekbriefje omschreef als "witte loketten". "Slegs vir blanke", zeiden ze in Zuid-Afrika. Bij het ontslag van Debie viel de media-afwezigheid van Dewinter op. Dit ontslag was nochtans ongetwijfeld een beslissing van Dewinter.

Bart Debie wordt hiermee voor de tweede keer op zeven jaar aan de deur gezet. Bij de politie werd hij geschorst wegens geweld, en nu wordt hij bij het Vlaams Belang op staande voet ontslagen. Ook zijn vrouw wordt mee uit de partij gezet. Anderen die positief reageerden, de nieuwe partner van de ex-man van Morel en partijmedewerkster Sandy Neel, werden vooralsnog niet uit de partij gezet. Debie en zijn partner, Valérie Seyns, pasten naar verluidt hun bericht op facebook aan nadat twee topfiguren van het VB uit de omgeving van Vanhecke het ontslag van Debie en Seyns hadden geëist bij Valkeniers. Daarmee wilden ze laten uitschijnen dat de berichten geen betrekking hadden op Morel, maar aan die versie wordt weinig geloof gehecht.

Het ontslag van Debie maakt geen einde aan de interne problemen bij het VB. Het heeft enkel de contouren van de confrontatie tussen Dewinter en Vanhecke verduidelijkt. Voor Dewinter is het geen probleem als Vanhecke na zijn ambtstermijn in stilte verdwijnt, maar een vertrek met slaande deuren terwijl Vanhecke nog Europees parlementslid is, zou een te zware slag voor de partij zijn. Dat is wellicht de enige reden waarom Dewinter bereid was om Debie op te offeren. Nu is het wachten op een volgende stap in de interne afrekeningen bij het VB.

Recensie. Het verhaal van Max De Vries, partizaan voor het leven

Marc Bertrands schreef het levensverhaal van partizanenleider Max De Vries neer in een boek. De partizanen die tijdens Wereldoorlog Twee tegen de nazibezetters streden, zijn stilaan aan het uitsterven. Het is dan ook nuttig om hun verhalen nu nog op te tekenen. Het boek over Max De Vries gaat samen met een DVD waarin De Vries zelf zijn verhaal doet. Opvallend is hoe De Vries in het boek ook een aantal ideologische posities van de oude stalinistische lijn blijft verdedigen.

De afgelopen jaren verschenen al twee interessante boeken over het verzet en de collaboratie in Limburg. De boeken van Roger Rutten (Zwart & Wit en Van Genk tot Mauthausen) brachten een algemeen beeld van het verzet. De biografie van De Vries heeft een ander opzet. Er wordt ingegaan op de activiteiten van het verzet, maar dat is slechts één onderdeel in het leven van De Vries.

Max De Vries radicaliseerde als student in de jaren 1930. De achtergrond van economische crisis en de wereldgebeurtenissen brachten hem bij de Communistische Partij. Als student in Leuven raakte hij betrokken bij het drukken van de pamfletten van de KPB. Toen deze semi-illegale activiteit werd ontdekt, zat de tijd van De Vries aan de KUL er op. Hij vertrok zelf voor hij werd uitgesloten. Max trok naar Luik waar hij verder studeerde en intussen werkte als toezichter op een pensioonaat. De oorlog maakte daar een einde aan. Als jongeman werd De Vries gemobiliseerd door het leger.

Het Belgische leger werd onder de voet gelopen door de nazi's toen deze het land binnenvielen. De Vries komt met andere militairen in het Nederlandse Terneuzen terecht waar hij op listige wijze aan een vrijbrief geraakte om naar Maastricht te reizen waar hij zijn vriendin (en toekomstige vrouw) bezocht. Hierna raakt De Vries al snel betrokken bij verzetsactiviteiten. In het boek wordt gesproken over de verspreiding van clandestiene pamfletten en sabotage-acties. Vanaf 14 oktober 1942 moest De Vries ondergronds werken nadat de Gestapo hem thuis was gaan opzoeken bij een razzia. De komende twee jaar zou De Vries clandestien moeten overleven en werken. Het Limburgse verzet was bijzonder actief in een gepolariseerde omgeving waar ook de collaboratie erg actief was en een zekere steun genoot.

Een interessant element in dit boek is de discussie die op het einde van de oorlog plaatsvond. De partizanen waren in Tongeren vooraleer de geallieerde troepen de stad hadden bereikt. De partizanen boden aan het lokale establishment aan om de orde in de stad te handhaven om incidenten en nodeloos geweld te vermijden. De bevolking wilde het lot in eigen handen nemen en de partizanen waren een logisch verlengstuk om dat te organiseren, maar toch werd naar de lokale hoogwaardigheidsbekleders getrokken om een soort "mandaat" te krijgen. Onder druk van de menigte en wegens provocaties van de terugtrekkende bezetters en collaborateurs (er werden nog snel twee verzetslui vermoord) zagen de partizanen geen andere optie dan het fusilleren van vijf voorname collaborateurs.

Dat leidde na de oorlog nog tot een proces tegen de leiders van de partizanen, waaronder De Vries. Bij dit gemediatiseerde proces in 1951 werden de partizanen over de volledige lijn vrijgesproken. Het feit dat dit proces plaatsvond, maakte duidelijk dat de voormalige collaborateurs en hun bondgenoten opnieuw terrein konden winnen na de oorlog. De Vries erkent dat de vergelding tegen collaborateurs na de oorlog vooral kleine garnalen trof, terwijl een aantal kopstukken er in slaagde om straffeloos te blijven.

Na de oorlog trok De Vries naar Frankrijk waar hij werkte als journalist. Hij stelt dat hij betrokken was bij politieke activiteiten, maar het boek concentreert zich op het professionele en persoonlijke leven van De Vries.

Wel komt er op het einde nog een hoofdstuk met enkele bedenkingen van De Vries over historische en actuele politieke gebeurtenissen. Net zoals in de rest van dit boek krijgen we ook in dit hoofdstuk de versie van De Vries zonder enige kritische bedenkingen, het boek is eerder een autobiografie met een gastauteur (die vlot en toegankelijk schrijft).

Een aantal standpunten van De Vries in dit hoofdstuk zijn stalinistisch op een wijze die we in ons land niet veel meer te horen of te lezen krijgen (toch niet in recent materiaal). De Vries bewondert Stalin en noemt de huidige Russische dictator Poetin een "waardige opvolger van Stalin". De reden daarvoor? Poetin is bezig met de "restauratie van het Russische imperium." Over de positie van de Russische arbeidersklasse en de democratische betrokkenheid van die arbeiders bij de productie wordt uiteraard met geen woord gerept.

Het verschil tussen Trotski en Stalin doet De Vries af als een "meningsverschil" met aan de ene kant Trotski die voor een "verhoging van de levensstandaard" opkwam en een "permanente wereldrevolutie" (door De Vries als volgt omschreven: "iedereen op aarde moest bekeerd worden tot het communisme"), terwijl Stalin aan de andere kant de zware industrie wilde ontwikkelen en zich beperkte tot één land. Het volledige revolutionaire potentieel van de periode na de Eerste Wereldoorlog wordt met het argument van de Tweede Wereldoorlog (waar Stalin niet op voorbereid was) van tafel geveegd. Een uitbreiding van de revolutie was voor De Vries niet aan de orde en Trotski's visie over de economische ontwikkeling in Rusland doet hij af als een voorstel om luxe-artikelen te gaan produceren. Daar stelt hij dan de vijfjarenplannen tegenover, uiteraard zonder uit te leggen waarom het eerste vijfjarenplan er pas in 1928 kwam.

De "grote zuiveringen" met onder meer de Moskou processen eind jaren 1930 worden eveneens van tafel geveegd: de beschuldigten gaven hun sabotage gewoon toe, volgens De Vries. Met andere woorden: de oude Bolsjewieken en een meerderheid van het Centraal Comité ten tijde van de Oktoberrevolutie bestond uit verraders en spionnen. Ook de latere stalinistische leiders kunnen op de steun van De Vries rekenen. Als hij de Afghanistan-politiek van Breznev bekritiseert, is het enkel omdat de Sovjettroepen toen niet verder zijn gegaan om "de Arabische wereld aan zich te onderwerpen." De auteur vraagt niet hoe De Vries dit koppelt aan zijn visie op "socialisme in één land".

Dit boek is nuttig en interessant, het biedt een beeld van de strijd en de standpunten van de partizanen die op moedige wijze het verzet tegen de nazi's zijn aangegaan. De ideologische posities van De Vries moeten ook in het kader van de toenmalige wereldverhoudingen worden gezien met een versterking van de positie van het stalinisme. Vandaag is het stalinisme verdwenen en dat kan De Vries duidelijk niet plaatsen of verklaren. Over veel zaken zijn we het oneens met De Vries, maar uiteraard hebben we wel respect voor de rol die hij samen met zijn kameraden (ook van trotskistische strekking) heeft gespeeld in het anti-fascistisch verzet.

Theorie. Italië 1920. Toen de arbeiders de fabrieken bezet hielden

In september vierden we de 90ste verjaardag van de massale beweging van fabrieksbezettingen in Italië. Die beweging stelde het kapitalisme in vraag, maar slaagde er niet in om een einde te stellen aan de kapitalistische heerschappij. De nederlaag van deze beweging opende de weg voor de opkomst van het fascisme. **Een dossier door Christine Thomas.** Foto's: arbeidersvergaderingen bij Fiat in Turijn.

> [Lees verder](#)

KORT

Waarheen voert het vlot?

VLOTT, de "verruiming" van het Vlaams Belang met het oog op de gemeenteraadsverkiezingen in Antwerpen van 2006, blijkt nog steeds te bestaan. Het vlot

waarmee Coveliërs in het VB werd binnengetrokken, hield vorige week een algemene vergadering waarop een nieuw bestuur werd verkozen. Coveliërs is niet langer voorzitter, hij wordt opgevolgd door de controversiële Hendrik Boonen. Dat is een man van 12 eerdere partijen en 13 ongelukken. Boonen meent dat VLOTT een toekomst heeft, op de vergadering waren er 60 aanwezigen. Opvallend detail: volgens Boonen is het mogelijk dat VLOTT in 2012 in een aantal gemeenten met lijsten naast het VB opkomt. Voor Antwerpen zou Boonen binnenkort "gesprekken met Dewinter" voeren. Misschien kan Boonen ook eens zijn vorige partijen aanspreken? We denken aan Rossem, Nieuwe Partij, VU, WOW, PNP, Fervent Nationaal, Liberaal Appel,... VLOTT is effectief de 13de partij waarvan Boonen lid is. Maar zoals het spreekwoord zegt: dertiende keer, goede keer.

VB-gemeenteraadslid betraapt op winkeldiefstal

Het Antwerpse VB-gemeenteraadslid George Ver Eecke (70) werd in de GB aan de Groenplaats betraapt op winkeldiefstal. In de winkel at hij tomaten, rauw spek en een croissant waarop hij zonder te betalen de winkel verliet. De man werd voor verhoor opgepakt. Ondanks het feit dat ook De Wever Antwerps gemeenteraadslid is, staat Ver Eecke ervoor bekend dat hij op de gemeenteraad alle broodjes mee neemt en ook al eens extra suikertjes in zijn zakken laat verdwijnen. In een reactie op de winkeldiefstal van Ver Eecke stelde Dewinter dat Ver Eecke al twee geen lid meer is van het VB, maar wel nog deel uitmaakt van de VB-fractie. In 2009 haalde Ver Eecke de media toen hij met een jachtgeweer op een vergadering van de OCMW-raad verscheen. De man was eerder actief bij Waardig Ouder Worden. Als Dewinter hem een kiesbare plaats voor de gemeenteraad had aangeboden, had dit alleszins niets te maken met zijn politieke talenten die ook in VB-kringen nog niet zijn ontdekt. Pittig detail: de man is in de Antwerpse gemeenteraad de opvolger van Bart Debie toen die noodgedwongen ontslag nam en naar Brussel trok.

Complot?

De immer duidelijke Georges Ver Eecke, lid van de VB-fractie in de Antwerpse gemeenteraad maar geen lid van het VB, gaf dan toch toelichting bij zijn arrestatie wegens winkeldiefstal in de Carrefour onder de Groenplaats. Eerder reageerde het VB met de stelling dat Ver Eecke geen lid meer is van het VB, nu kondigde de partij aan dat de man uit de fractie wordt gezet. Er werd ook geklaagd dat Ver Eecke op zittingen van de gemeenteraad altijd alle broodjes meepikt. De man is nochtans rijk, wellicht door zuinigheid. Ook de vermeende winkeldiefstal was daar een voorbeeld van. Ver Eecke stelt dat hij helemaal niet was overgegaan tot het eten van een croissant, tomaten en spek in de winkel. De verpakkingen die hij weg gooide alvorens de winkel te verlaten, waren "lege verpakkingen van een week eerder gekochte producten". De man besp aart dus op zijn vuilniszakken. Verder stelt hij het slachtoffer te zijn van een complot van het VB. Hij zou geen lid meer zijn sinds hij 40.000 euro aan de partij gaf en daarover moest zwijgen van de omgeving van Dewinter. Die laatste reageerde: "Ik vermoed dat Georges wat verward is geweest, dat gebeurt tegenwoordig wel vaker."

Serveert De Leeuw van Vlaanderen straks enkel nog thee?

VB-kopman Dewinter wil dat er opnieuw over zijn partij wordt gesproken. Hij wil het voorbeeld van de Amerikaanse Tea Party volgen, althans wat de methode van deze oerconservatieve groepering betreft. Betekent dit dat Dewinter er aan denkt om een conservatieve televisiezender als Fox in ons land te lanceren? Zo ver wil hij blijkbaar niet gaan. Dewinter heeft het over het organiseren van "straatacties, betogingen en referenda". Hij voegde er aan toe dat zijn partij "activistisch" moet zijn. Destijds werden de straatacties stopgezet omdat er telkens problemen waren met meer extreme militanten en sympathisanten die het telkens te bont maakten en de partij daarmee in een slecht daglicht stelden. Het ziet er niet bepaald naar uit dat dit vandaag anders zou zijn. Of het zou toch moeten zijn dat er in VB-café De Leeuw van Vlaanderen in Antwerpen voortaan enkel nog thee wordt geserveerd?

[Reply to sender](#) | [Reply to group](#) | [Reply via web post](#) | [Start a New Topic](#)
[Messages in this topic](#) (1)

RECENT ACTIVITY:

[Visit Your Group](#)

Switch to: [Text-Only](#), [Daily Digest](#) • [Unsubscribe](#) • [Terms of Use](#)